

LÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

4. évf.
41. sz. 1925.
IX. 11.

Bözsike.

— Irta: SEBESI SAMU. —

Öreg körtéfán sárgul már a körte,
Érett gyümölcsében válogat Böske.
Mig harapdálja picike szája:
Sövénnyiláson valaki látja.

Ki lehet, mi lehet a kicsi kandi?
A szomszéd árvája a szegény Bandi
Nincs nekik gyümölcük, kertjük sincsen,
Volna bár egy körte: volna minden!

Bözsike látja és jó szíve dobban,
Megtölti kötényét gyümölcscsel nyomban;
Szól — sövényen át körtéit hányva —:
Neked is legyen, szegény kis árva!

Ha anyja látná — hisz ő szíve vére:
Jutalmul sok-sok csókot kapna érte.
De így nem kap, tanuja sincsen . . .
Megkapod, Bözsi, — látott az Isten!

A négy testvér.

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Egyszer volt, hol nem volt, heted-hétországon túl, az óperenciás tengeren innét: volt egy szegény ember s annak négy fia. Amikor a fiuk nagyra növekedtek, mondja nekik az apjuk:

— Édes fiaim, én nem tudlak titeket eltartani, menjetelek a világba s tanuljatok valami mesterséget.

A legények felcihelődtek, elmentek, de csak addig mentek együtt, amig keresziúthoz nem értek. Itt az út négyfelé vált s az idősebb legény azt mondta:

— Váljunk el, menjünk négyen négy felé.

A legidősebb csakhamar találkozott egy emberrel, aki megszólította s megkérdezte, hová, merre tart.

— Valami mesterséget szeretnék tanulni, felelte a legény.

Mondta az ember:

— Hát akkor csak jere hozzám, nálam kitanulhatod a tolvajságot.

Mondta a legény:

— Mit gondol kend? Nem becsületes mesterség az. Előbb-utóbb akasztófára kerülnek a tolvajok.

— Attól ugyan ne félj, biztatta az ember, csak arra tanítlak meg, hogy s mint kaparintsam meg valamit, amit más nem tud megkaparintani, mégpedig úgy, hogy senki azt észre ne vegye.

Addig s addig beszélt az ember, hogy a legény ráállott, kitanulta a mesterséget, de úgy kitanulta, hogy az csupa csuda.

A második legény egy csillagvizsgálóhoz került s az olyan messzelátót adott neki, hogy azzal mindent lehetett látni, ami csak földön, égen és tengerben van. A harmadik legény egy vadászhoz állott be s amikor kitanulta a mesterséget, a vadász olyan puskát adott neki, hogy amit azzal egyszer célba vett, bizonyosan eltalálta. A legkisebb legény egy szabóval került össze, de semmiképpen sem akart beállani hozzá. Azt mondta a legény:

— Mit, hogy én egész nap az asztal mellett görnyedezzek s folyton döfjem, huzzam jobbra, balra a tűt? Olyan nincs!

— Ugyan, mondta a szabó, nem

olyan szabóságra tanítottak én ki téged. Jere csak hozzám.

Na, a legény el is ment s amikor a négy esztendő kitelt, a szabó adott neki egy tút, s mondta:

— Ez a tű olyan tű, hogy ezzel mindent összevarrhatsz, akár olyan lágy legyen, mint a tojás, akár olyan kemény legyen, mint az acél s még csak nem is látszik meg a varrás.

Hogy letelt a négy esztendő, a négy testvér találkozott a keresztutnál, elmondták, ki mit tanult s nagy jó kedvvel hazamentek az apjukhoz, neki is elmondták szép sorjában, hogy ki mit tanult. Örült a szegény ember, hogyne örült volna! Volt az udvaron egy nagy fa, az alá ültek, ott ettek, ittak, vigan voltak. Egyszer csak mondja a szegény ember: na, most próbára teszek, hadd lám, ki mit tud. Ihol, ennek a fának a tetején van egy madár fészek, vajjon hány tojás van abban? A második legény egyszeribe vette a messzelátóját, belenézett s mondta:

— Éppen öt.

— Na, most, — szólt a legidősebbnek — hozd le azt az öt tojást úgy, hogy az anyamadár, aki rajtok ül, ne vegye észre.

A legény felmászott a fára s úgy kivette az öt tojást a fészekből, hogy a madár meg se mozdult.

— Ihol az öt tojás!

A szegény ember átvette az öt tojást, négyet letett az asztal négy sarkára, egyet az asztal közepére s mondta a vadász fiának:

— Lődd az öt tojást egy lövéssel kétfelé.

A legény fogta a puskáját, durrant a puska s az öt tojás kétfelé esett.

— Most te következel, szólt a legidősebbnek. Varrd össze, mind az öt tojást s a fiókákat is, de úgy, hogy semmi bajuk ne essék.

A legény összevarrta a tojásokat s a legidősebb megint felvitte a fára, viszszatette a fészekbe, úgy, hogy az anyamadár nem vette észre. Másnap kikeltek a fiókák s ott, ahol a szabó összevarrta őket, vörös csik volt a nyakukon.

— Na, mondta a szegény ember, most már hiszem, hogy megélték a jég hátán is.

Egy-két nap alig hogy elmúlt, hire járt az egész országban, hogy a sárkány elrabolta a király leányát s a király annak adja feleségül a leányt, aki a sárkánytól megszabadítja. Nosza, mindjárt felkerekedtek a legények. A csillagvizsgáló elévette a messzelátóját s csak belékukkantott s nagyot kiáltott:

— Én már látom! Messze innét, a tengerben sziklán ül a királykisasszony s mellette a sárkány.

Mentek azonnal a királyhoz, kértek tőle egy hajót, arra felültek, hét nap s hét éjjel folyton eveztek, úgy értek a sziklához. Ott ült a királykisasszony, a sárkány meg feküdt az ölében. Mondták a vadásznak a többiek, hogy lőjje meg a sárkányt.

— Nem lehet, mondotta vadász, mert akkor a királykisasszonyt is meglőném.

— Akkor én próbálok, mondotta a tolvaj. Szép csendesen oda orozkodott, a királykisasszonyt kihuzta a sárkány alól, de úgy, hogy a sárkány meg sem mozdult, aludt tovább, mint a bunda. Egy szempillantás múlva már a hajón volt a királykisasszony, egyszeribe indultak. Még egy mértföldnyire sem távolodhattak, felébredt a sárkány, látja, hogy nem látja a

királykisasszonyt, elordítja magát, felszáll a levegő-égbe, repült, mint a sebes szélvész, zugott, bugott a levegő is, a tenger is belé. Na, hiszen, egy cseppet sem ijedtek meg tőle a legények: a vadász célbavette, lelőtte, a sárkány szörnyet halt, de éppen a hajóra esett s a hajó összevissza szakadt, de úgy, hogy alig maradt épen egy szál deszka. De már ez baj volt, mégpedig nagy baj. Nosza, elé a tüt a szabó, elkezdette fircelni a deszkákat, a gerendákat összevissza s egyszerre csak készen volt a hajó, nem volt annak semmi hibája.

Hazaérkeztek szerencsésen s bezzeg volt öröm a királyi palotában; Azt mondta a király:

— Szavamat adtam, hogy azé lesz a leány, aki megszabadítja. Már most csak az a kérdés, melyiket illet meg a négy közül? Hej, lett erre civódás a testvérek közt! Azt mondta a csillagvizsgáló:

— Ha én a messzelátómmal meg nem látom, hiábavaló lett volna minden mesterkedésetek. Engem illet meg a királykisasszony!

Mondta a tolvaj:

— Mit ért volna, ha megláttad, ha én el nem lopom? Engem illet meg a királykisasszony.

Mondta a vadász:

— Ha én le nem lövöm a sárkányt, mind széjjel szaggatott volna a sárkány. Engem illet meg a királykisasszony.

Mondta a szabó:

— S hátha én nem varrom össze a

hajót? Mind a tengerbe fulladtatok volna! Engem illet meg a királykisasszony.

Mondá ekkor a király:

— Egyformán megérdemlitek mind a négyen a leányomat, de négyen nem vehetitek feleségül. Adok nektek egy-egy fél országot, elég lesz-e?

— Élég lesz, mondták a legények.

Kapott mind a négy egy-egy fél országot s többet bezzeg nem volt szükségük a mesterségre: úgy éltek apjukkal együtt, mint a hal a vízben.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

(Kisbacon.)

Imádság.

— MIHAIL EMINESCU után románból: DSIDA JENŐ. —

Imádkozzunk Máriához,
a tengerek csillagához:
Körüöttünk hullám tombol,
mentsél ki a hullámokból!
Imáandó csillag-szemed,
ha felénk tűz,
átjutunk az örvény felett.
Tiszta Anyánk örökké szüü
Mária!

(Szatmár, 1925. máj. 28.)

Nyughatatlan a te véred,
Az erődöt összeméred
Mással néha oktalan.
Hát ennek mi haszna van?
Gondolj csak a jövődre,
Szükséged lesz az erőre.
Mérsékeld magad kicsinyég,
Kell az erő holnap is még.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

A csősz kutyája.

Irta: PÁLFFYNÉ GULÁCSY IRÉN.

Öreg Vőneki András csősz, erre az alsótanyák felé. Hivatalbeli személy, mint tudvalevő. De mire is mondani, legott látható ez, bár alig nyiladozik még az őszbefordult szeptemberi reggel. Igen beléillik András a dérlepte fejével, rogyadozó térdeivel, mellyekkel mintha minden lépésnél külön tisztelni akarná a szülő anyaföldet. Ezt a mindenki jussát, amiből legvégezetül kidukál még az ilyen hajléktalan életet élő embernek is. minő András, aki a nyoszolyát csupán hirtől ismeri.

Mert olyan ez a csősz hivatal — az Isten akárhová tegye — hogy nem állja a behunytt szemét. Viszont hasmánt fekvé sem gyakorolható, lévén a népek igen fürgék, amint arról van szó, hogy emitt érik a dinnye, amott a belül füllő körte, a szőlőt nem is említsük!

Száz szeme kellene legyen a jó csősznek, mint a légynek, meg tömérdek lába, mint a százlábunak, ha mindenüvé el akar jutni. E bogár-virtusok pedig nem lévén szokásosak az embernél, jó csősz meg csak szükségeltetvén, tehát kiki úgy segít magán, ahogy lehet.

Vőneki András például két kiválósággal pótolja a saját fogyatékoságát. Egyik a Vigyus, másik a »borda.« Vigyusról bárki tudhatja, hogy ez kutya. Nagy, bozontos szőrű, földszínű komondor, mint már lenni szoktak ezek erre felé. Kerek tiz esztendeje kerülgeti Andriszal a düllöt. Messziről ráismer a félkézkalmárra, ami pedig a futását illeti, hát az úgy fut, hogy netovább! Vigyus a Vőneki uram lába ilyenformán. Ellenben a »borda« mégis előtte jár, mivel a kutya mégis csak kutya, míg a puskának látszatja vagy a népek szempontjából is. Fegyveres ember ketőnek számít.

Kár, hogy Vőneki uram épp a puskájába nincs egész belenyugodva. Mivel a borda emilyen ujmódi hátultöltő, nem pedig az a régi jóféle fajta. Az aztán puska volt! Akkorát durranthatott vele az ember, amekkorát akart, míg ezekben a diákos-nevű puskáknak nincs ma már semmi változat. Kisguci komáé akkurát úgy szól, mint Talpai Lajosé, vagy akár Vőneki uramé is. Ez pedig csak nem lehet igazság, amikor amúgy igen nagy rangbeli különbözet van hármójuk között?

Abban van hiba, hogy az ember csak úgy belepásztítja a kész pukkantót a csőbe, azzal hajrá, puff! Elpukkan a verkcájg, kiakolbólintják a csőből a »hümlit« s vége az egész gyönyörűségnek. Bezzeg, a régi puska nem volt! A mulatság volt. Paksziózni lehetett vele. Az, — ha szépen megtömdött — akkorát szól akár az Urnapi ágyu. Ha meg virtuos kedvében volt, akkor derekasan képen érdekelte a gazdát. Kinek egy, kinek két foga bánta az ilyen játszadozást, hanemhiszen megérte az, meg. Pipogya frátert le is ültetett, ha rossz tartáson érte. Néha meg éppen a marokban ment széjjel. Hát ilyen változatos holmi volt ez a régi puska! Kenderkócot früstökölt fojtásnak, kicsi réz süveget vágott a fejére, amikor nem járt dologban. Tetejében vesszőt viselt a csizmaszárába dugva, legényesen. Minek tékozoljuk a szót: egész együtt volt nő, akárki mit mondjon!

Hozzá kellő megfontolást kíváni és nem engedte, csak úgy hirtelenében lepaksziózni a sővény tetejéről a szomszéd macskáját. Mert mire leemelődött a rézkalpag, a csizmaszárból kihuzatott a vessző, mándlizsebből a kenderkóc rájatömdött és elpukkantódott volna: a macska már a harmadik háztetön billegette a zászlót. Ezért nem lehetett avval potyára pufogatni, ami igen helyes, mivel a puska rangbeli állapota meg is kívánja az ilyen megbecsülést. Lám Vőneki András — hazaérkezvén a kerülőútból a házba — szintén a borda jóvoltát látja el legelsőbb. Kihuzza a csőből a »hümlit.« Forgatja, mustrálja a tenyerén, bár nem csekély megvetéssel.

Hogyisne! Csak afféle madár ellen való hümlit tartózkodott a csőben. No, no . . . Ha illet osztott a bíró! Mindössze riasztás szempontjából volt a járandóság ezidőt véleményezve. Elég csufság egynek, de ha így van, nincs másképpen. Minekokából gondolni lehetne a früstökre is most már. András tehát meg egyet ráz a fején és bekiált a konyhába:

— Mari, héj! Mőgehültem.

Szüle nem mondhatja kétszer. Egyet térl, egyet fordul, azzal jön is a szilkével kifelé.

— Ehun e! Faljon kend egészséggel.

— Mán az lösz, — hagyja helyben Andris jókedvűen, mert lám, lebbencsleves van a szilkében. Szépszagu, hagymás, paprikás lebbencs. Előhívja az még Vigyust is, mivel a kutya is szereti a jót. Igen mozgolódik az orra, a füle meg égnék áll, mint két hegyes bagnet. Egész belemerevedik a várakozásba. Épp hogy a két hátsó lába jár vakarózva, hol jobbra, hol balra. Az asszony meg se állhatja szövetés nélkül:

— Hallja csak! Ugy nézöm, bogaras ez a kend kuttyája!

— Nono, — ütközik meg a szón Vőneki és belémeríti a kanalat a levesbe nyélig. Mert: mért is ne lehetne bogaras a kutya? . . . Lehet biz ez.

Ám szüle maga részéről nem véli ilyen könnyűnek a dolgot. Visszaberzemkedik:

— Nem addig, hogy: nono, hanem kenje kend gyalog botzával, hogy kimenjék belüle a bogár!

András épp azon van, hogy kihalásszon a szilkéből egy szép piros paprika-gerezdet, de a csörtös szóra csak megáll a keze.

— Mi az te? — Adja fölneszelve. — Mán mire volna kenyni a kuttyát? Nem plébános ez!

— De neköm ne vakarózzék! — Vetí vissza Mári, mire András leteszi a kanalat.

— Nem neköd vakarózik az, hanem magamagának. Jussa van hozzá!

Hogy nyomatékok adjon a beszédnek, odaint Vigyusra méltósággal:

— Ne vakarózz, héé!

Fog a kutya a szóra. Ám kis idő múltán csak megint elindítja a mótó'áját. Ez aztán némi kárörvendezéseket eredményez Mári asszony-nál, hogy azt mondja:

— Ne te néjj! Inkább a bogarakat kuran-cérozza benne! Attul öszí a penetencia!

S nevetni kell ehelyt.

Hát Márinak: igen. Ellenben Vőneki kezdi elhagyni a szent békétürés.

— Csihadj, ha mondom, — ripakodik Vigyusra, majd hogy a tekintélyén esett csorbát helyreüsse, szakértelemmel teszi hozzá:

— Nem bogár az, ha kullancs. A birka-járáson szötte.

Mire szüle nyomban megtalálja a feleletet:

— Akkor kenje csak kend igazán! Székli olajjal kenje!

András ábrázatja haragos biborba borul a kötődésre. Fogja a kanalat, odavágja a küszöbhez.

— Mi vagyok én? Kutya-bába? Parancs köll a kutyanak, nem gyalog-sátán! Márinak tátva marad a szája a neszezésre. Fölveszi a kanalat, megtörülgeti a kötőjébe, elhallgat. Nem firtatja tovább a maga igazságát. Másképp a kutya! Vigyus felkapja újból egyik lábát s — parancs ide, parancs oda — keményet vakar a tarkóján.

— Ahun a kendnek! — Örül Mári, de maga részéről András se veszi most már tréfára a dolgot. Fölkél, leakasztja a szegről a puskát.

— Ehun e neki! — Mondja. — Jókenyőcs lesz neki, ha nem érti a régulat! Azzal pászitaná a csöbe a pukkantót. De baj, hogy — mint ez tudvalévő — nincs a háznál kutya ellen való »hümzli«, csupán ilyen szöllőbéli madarakat hessentő. Hát van a városban éppen elég! Adnak két piculáért egy kuttyára való porciót belőle. Gyerünk a városba!

Meg is indulnak ketten. Elül András, utána Vigyus lógó fejjel, behuzott farokkal, mint aki vesztét érzi. Ám a jó kutya nem marad el a gazdájától, legfőllebb az emberrel esik meg néha, hogy elbáméskodik vagy egy pöttyet. No, Szeged nem azért nagy város, hogy hijján legyen a megtapasztalni-valóknak, akármilyen mérges is legyen valaki. Lám, az István királyunkról elnevezett téren — amugy buzapiacnak is hijják — csak eltátja András szemét-száját. Mivel valóságos ladikot lát repülni a levegőben.

— Hát ilyet se öttem, — véli András elszörnyedve s megdörgöli öregujjával az orrát. Mi mindent kifundál a városi elme! . . . Már még vizenjáró becsületes alkalmasságot se átalának a levegőbe lógnak! Ugyan lingát pedig! Merő csuda, hogy ki nem borulnak belőle a népek. Ugy kell, hogy azok városi fajták! Huncutság a huncutsághoz könnyen igazodik.

Szembekerül András az ördöghordta masinának s onnét is megtapasztalja. Azonban, ami oldáról ladik, elül is az marad. Lám még rá is irták a gerendájára cifra betűkkel!

Kisörcint egyet Vőneki uram s ráüt a fejével sulyosan. No ladik, hát ha már hinta letél, hát maradj hinta! Veszítse rajtad a jelkét, aki akarja. Mert nézni se jó ezt. Gyerünk tovább kutya-pukkantóért!

Igen ám: pukkantó! Azonban hová is lett az a kutya? Ejnye bizony, nincs a kutya sehol. A füttentésre se jön.

— Hová vesztél, ugye, — kérdi András bosszankodva. Pedig szó sincs arról, hogy elvesztelt volna a Vigyus! Mindössze az van itt, hogy a jószágfélének nem telik gyönyörúsége a ladikok hintájában, ellenben világot látni az is szeret a maga módján. Evégből tehát elbódogott a Vigyus egy fordulatra.

No, vesztére! Mert ő se lévén járatos a városi huncutságokban, pont a pecér kocsijának futott. Igen sok cimborája tartózkodott már abban. Nyűszkölődtek, agyarkodtak, ez pedig kutya-szempontról érdekes ügy. Baj, hogy a sintért viszont az ilyen Vigyus-formájú jószágok érdeklik, miért is a drótpányvát nagyhirtelen csak a nyakábavetette. Azonban az ilyen pusztázó kutya nem érti a regulát és nem tudja, hogy a drót — az: törvény, a pecér: hivatalos közeg, ő megintelenül: »jogalany«. S ha hárman összeakaszknak, azt úgy hívják, hogy: »jogrend«. Vigyus a maga paraszt-eszével azon vélekedett épp, hogy ez se nem jog, se nem rend s evégből nekiveselkedett, ahogy Isten tudnia engedte. Mire Vőneki uram a nagy héhózásra tetthelyére ért, már huzta is a sintért drótosul együtt a porban.

Nagyon nevettek a népek. Nohiszen, nevetni való is volt ez! Andris maga se állta meg, hogy félre ne törülje a bajsztát. Bár lemult a kedve hamar. A kutya az övé. Rajta kívül ne pakszión az azzal senki. Evégből odabaktak hát a kutyaszánkához s rálépven a csáti fűtykös végére, megállítja a muszáj-fogatot eképp:

— Hallja csak! Mi baja magának azzal a kutyával?

Közbe aztán olyatánképp segít föltápáskodni a cigányt, hogy a bot vége menten kifordul a markából. De ezt nem szükség észrevenni. Elég ha Vigyus kap levegőt tőle. El is iramodik úgy, hogy szél se ér a nyomába. Viszi a drótot, mint ez illik. András tetszetős fejcsóválással állapítja meg:

— E se tökön hizott, lássa!

— Nem az öleségit firtatom én rajta, hanem a medáltit! — Véleményezi a pecér rosszkedvűen.

— András nagyot néz erre:

— Hásszen nem cukszfirez ez, hallja!...

Ebben a népek is igazat adnak neki, de a gyöpmester csak a magáét hajtja:

— Fizetni kell a kutya után a sarcot, — véli.

András rábólint:

— Az ám! . . . Ott a bugyelárisa a nadrágszárában, csak vögye el tüle! S ezzel tágul is onnét, mivel az ilyen városi-fajta ügyeknek igencsak strófolás szokott a vége lenni. Indulván fűzi még hozzá barátságos biztatásképp:

— Magaé, ha mögfogja!

— Bizza rám, — így a pecér. Ezzel indul is kiki a maga útján.

Vőneki uram köp egy hegyeset s ujjent törül a bajsztán egyet. Mivel amarra iránydik a pecér, holott — tudvalevőleg az ángyikáék emerre laknak, abban a kis-utcában ott a Tiszakut mellett . . .

Hát hiszen ezt se muszáj a pecérnek tudni, elég ha András tudja, meg a kutya is tudja, mert az a fontos itten, hogy ők ketten eltaláljanak! Ehöz pedig kétség sem fér. Egész bizonyosra löki be ángyikáék kapuját az Andris. Minthogy ott is a Vigyus az udvarban, drótosul együtt.

— Hát betötted a garast, — veti oda neki András igaz elismeréssel. — Téged akart elkeríteni a tolyó? Dejjssen, csufságra mégse termöttél! . . . Ez a drót is mögéri a két piculát a pukkantódra! Hát gyere! Mögkerested a rávalót.

Megy a kutya készséggel. Épp hogy most elül patalléroz, még a farkát is fenn lobogtatja zászló módjára. Igen bizakodva tart a pukkantós boltnak, amelyik a patika tőszomszédságában áll a sarkon.

— Ihol vagyunk e, — morcog András, megállapodva az ajtó előtt. Rátöm a pipára, kicsihol a köből. Vigyus szembenézi, nyalogatja a száját, ver a farkával hozzá. Épp hogy meg nem szólal! Még az se volna csuda, mert esze van ennek! De meg amugy viccességre se utolsó! Lám, hogy meghentergette a pecért a porban! Ezt csinálják utána ezek a nyiszlett városi dögök! Hanem hogy ehez tudomány is kéne, ugy-e? No, az van a Vigyusban, hűségre se utolsó és — a kulláncsoktól eltekintve — jó kutya biz az, ha szorosabban vesszük! . . . Minden élet-szempontról ritkítja párját. Amellett szusz is van benne derekasan. Annak bizony egész nagyfajta »hümzli« kell, hogy ne kinlódjék!...

■ ■ ■ Hmm! . . .

■ ■ ■ Ránt egyet a vállán András, ujjfent kiveri a pipát. Ráfelejtkezik a kutyára, az ugyanugy vissza. Állja a gazdája tekintetét, meleg, barsonyos szemmel. Meg is topog, mintha a ráterülő nézésből megérezné a kimondott szó harcaát a belső érzelemmel. Hegyes orrával fölfelé szimatol és ebben állati fájdalom van, szűkölés a cudar, de mégis kedves életért. Azonban a nagy szája ugy nyílik el mégis, mintha mosolyogna. A lihegő nyelv rángatózik, akárha azt mondaná: »Semmi az egész. Ne tünődj soká,

Vőneki András, -akad kutya elég. Gyerünk a pukkantóért!« Majd, — mintha könnyíteni akarná az első lépést — maga indul meg Vigyus az ajtónak. Vőneki uram utána. Ám a küszöbnél hirtelen megáll, ráripakodik a kutyára:

— Jeddre ne! Oda mék tán, ahová én akarok?!

S azzal nagykeményen átvág a szomszéd patikába. Vigyus a lába mellett most már: kerülő jókedvében utánakap egy szálldosó fehér ökörnyálnak. Isten tudja, az is hogy került ebbe a tévelygő, köves világba!

A csacsi-fogat

(Öcsike levele nagyapóhoz.)

Édes nagyapókám, nem dicsekvésből mondom, de ami igaz: igaz, ami nem igaz: hazugság, valamiképpen nem sajnálom közre adni „nadselü” gondolataimat, azonképpen nem titkolom el azt sem, ha egyik-másik gondolatom nem bizonyul nadselünek. Hát bizony balul ütött ki legujabb nadselünek indult gondolatom, mely mint annyi sok, a Rózsadombon termett, hosszú és betegséget követő üdülésem idején.

Talán emlékszik, édes nagyapókám, hogy egyszer csacsiról lepelt meg a drága jó Stánczi-Czenczi néni, de nagyhirtelen tovább is adott rajta, amikor a különben oly kedves csacsi hirtelen-váratlan égne két hátsó lábát s lepottyantott egy jó nagy pocsolóba. De én e balesetért nem ábrándultam ki az állatokból e nem igen bölcs tagjából, mert tetszik tudni, én állatkedvelő vagyok

lom, hogyha nincs lovad, jó ám a szamar is. Ezt valloftam nemrégiben is, amikor a Rózsadombon Andriszal keftesben egy csacsifogatot pillantottunk meg, amelyen egy néni üldögélt egymagában. Mi történt, mi nem, elég az, hogy a néni hirtelen megállította a csacsifogatot, leszállt a kétkerekű hintóról. Műmmögetett, csóváltgatta a fejét, aztán valamit mintha mondott volna a csacsinak is, nyilván, hogy várjon rá türelmesen, mindjárt visszajön. Épp abban a pillanatban értünk oda, s hej, hogy megörvendett a néni!

— Ó, ó, a jó Isten vezérelte ide az ifiurakat, örvendezett a néni. Otthon feledtem egy kanna fejet, amit Pestre szántam, áldja meg az Isten, vigyazzanak a fargoncára, amig visszajövök. Szaladok, mint a szél!

Nosza, szaladt is a néni, ha éppen nem is

s aminé a magam gazdája leszek, egyszeribe beálllok az állatvédő egyesületbe. Aztán ma is azt val

oly gyorsan, mint a szél, de az én fejemben sebesebben született meg a nadselü gondolat, hogy

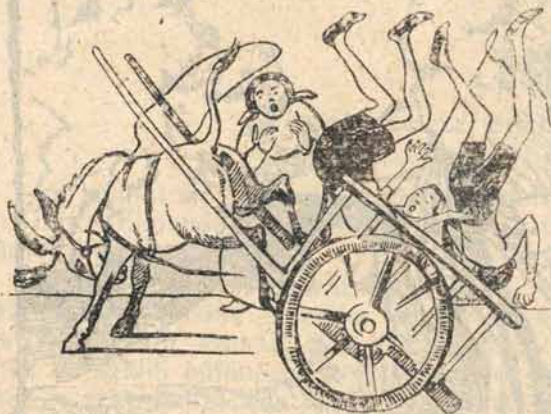

amíg a nénike oda jár, egyet kocsikázunk. Egy-kettőre felkapaszkodunk a faligára, de feltűnt nekem, hogy a csacsi visszafordul, s láthatóan barátságosan tekintett reánk.

Végre is, gondoltam magamban, nem vagyok én fényképész, hogy barátságos pofát vágion nekem a csacsi, nagyot silyentettem az ostorral s egyben vissza akartam fordítani, gondolván, ne menjünk Pest felé, mert akkor a szegény nénikének sokat kell gyalogolni. Egyszerűen kocsikázunk egyet erre, arra, jobbra, balra s visszajövünk, mire a nénike visszakerül a fejcs kannaival. (Hej, vajjon hány liter víz van abban!)

Hát, mondja nekem ezután valaki, hogy a számár — számár. Nincs ennél bölcsőbb állat. Nyilvánvaló, hogy látta: nem vagyunk mi a gazdái. Amikor egyet suhintottam rá, felugrott az egyik hátsó lábával. Amikor még egyet suhintottam, felugrott a másik hátsó lábával. Gondoltam magamban: három a magyar tánc, nosza, rácsaptam harmadszor is. Ugy látszik, a számár is azt vallofta: három a magyar tánc, mert most a farkát is égne, emelte, de még a lábát is, mindkettőt, s úgy megrugta a faligát, hogy az menten hátrafordult, s egyszerre csak mindkettőnk lába az ég

felé kalimpált, aztán — puff! lepuffantunk az útra. Szerencsére, ezúttal csak porba estünk, nem pocsolóába s oly tisztán értünk haza Stáneci-Czenczi nénihez, akár csak bálba menő két gavallér.

Mondanom sem kell, hogy otthon áradozva beszélünk Czenczi néninek a Rózsadomb szépségéről, ahol még a számár is szebb, mint másutt a ló . . .

(Kisbaczon)

A másolat hitelel:

ELEK NAGYAPÓ.

Imára hív a kis harang

Irtá: BENDRE KÓZA.

Imára hív a kis harang,
Falunk kis harangja!
„Giling-galang, giling-galang . . .“
Messze száll a hangja,

Messze szálló harangszóban
Hegenyhül a lelkem:
Büvös szóban, harangszóban
Ismerősre lettem . . .

(Hegyközujlak, 1925.)

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bafanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bafanii-Mare (Nagybaczon) jul. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkorona, negyedévenként 20 csehkorona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

Bácsy Tibor rajza.

**Libuskák, libuskák, jól viselkedjétek,
Amíg én olvasok, el ne széledjétek!**

Annuska.

— Irta: VIRSIK MÁRIA. —

Vézna, kis termet. bús, szürke szemek,
Ifjú élete nyomor és munka.
Mindennap elmegy ablakom alatt
Tejeskannával a kis Annuska.

Vékony ruhában didereg, vacog,
— Mindakét keze lilára fagyva —
Fagyos kis lába fájosan lépdél,
S mégis vig nótát dudol az ajka.

Szobája sötét, hideg kis kamara,
Hová be nem tér soha napsugár,
De ő nem vágyik más, szebb szobába,
Neki ez boldog, fényes tündérvár.

Sokszor elnézem, s ilyenkor mindig
Fájdalmas érzés ragad meg engem,
Mért nem születtem kis Annuskának?
Mért olyan nyugtalan, vágó a lelkem?

Mért vágyom messze kis városunktól?
Mért van oly sok-sok boljongó álmom?
Mért vérzik szívem, mért sir a lelkem,
Hogy szebb tájakra nem lehet szállnom?

Miért is látok oly különbséget
Nemes, aljas és rut lélek között?
Miért nem tudok senkit szeretni?
S miért könnyezem minden rom fölött?...

Kis Annuskának oly bús a sorsa,
Mindkét keze lilára fagyva,
Éhes és fázik, . . . dideregve lépdél,
Mialatt nótát dudol az ajka.

(Malacka.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Klára.

(Szomorú emlékek az iskolából.)

— Irta: JAKAB MIKLÓSNÉ JOSEPHI OLGA. —

Az iskolai év kezdetén eszembe jutott a kis Klára. Elmondom nektek az esetét, hatha tanultok belőle.

Hát bizony a kis Klárát nem adták hét éves korában rendes iskolába, ahogy minden más gyermekkel szokás, hanem mivel falun laktak és szülői különösen a járványoktól féltek, a rektorbácsi tanította külön. A rektorbácsiék szorosan a templom mellett laktak. Egészen közelről halatszott oda a harang zúgása. Felül a hegytetőn a gyönyörű Szelindek-vár védően nézett templomra, falura egyaránt, lent a szép, tiszta falu huzódott végig a patak mentén.

A rektorbácsiék háza mellett szépen ápolt virágos kert volt, pompás virágtáblák, ahol kora tavasztól késő őszig a virágok szinte tombolva nyitak és illatoztak. Ibolya, liliom, viola, rezeda, verbéna: színes, illatos virágok. A kert

egyik szögletében bükkfalugas volt. Magas, szálas bükkfák, magasabbak a rektorlakná, szinte akkorák, mint a templom, alatta kerek köaszta, padok: itt tanulta a kis Klára az ábécét és itt vetette az első girbe-görbe betűket és számokat a palatáblára.

A lugassal szemben méhes, a méhek az izzó napsugarakban virágról-virágra szállottak, gyűjtve az édes mézet. Ha a kaptár nyílásánál sokan összegyűltek, erősebben zümmögtek, mint rendszeren, ilyenkor a rektorbácsi bizony jobban odafigyelt, mint a Klára ákom-bákomjaira. A méhek rajzani kezdtek, felszálltak egy közeli fára vége lett a tanulásnak és Klára gyönyörködve nézte, rektorbácsi hogy gyűjti be őket a kaptárba.

De ne higgyétek, hogy ez a tanulás rovására ment volna. A rektorbácsi mindig tanított, akár Klárával, akár más valakivel volt együtt.

Legtöbbet a jó Istenről beszélt. Milyen vallásos volt akkor Klára, hogy szeretett templomba járni. Azután az emberekről, a gyerekekről. Hogy ismerte őket! Hiszen az egész faluban, a jegyzőn és a papon kívül nem volt ember, akit nem ő tanított volna írni, olvasni. Mind egyformák az emberek, nincs szegény, nincs gazdag, csak jó és rossz ember, mondogatta. De többnyire jók az emberek, inkább csak feltételezik a rosszat egymásról. Azután beszélt állatokról, fákról, füvekről, kövekről és oly kedvesen, közvetlenül, hogy Klára sohasem unta hallgatni és nem is sejtette, hogy ő most tulajdonképpen tanul, igen sokat tanul.

De mint minden szépnek ezen a világon, ennek is egyszer csak vége szakadt. Ezen el ne szomorkodjatok, gyermekek! Megmarad az emléke, ha szeretettel ápolják és higyjétek nekem, ez is igen sokat ér.

Klaráék városba költöztek és Klára rendszer, komoly iskolába került. Itt bizony eleinte a tanító urral is bajok voltak. Klára megszokta volt, hogy mindent külön megkérdezi a rektorbácsitól és a rektorbácsi minden kérdésre szívesen és kedvesen felelt, de a tanító ur megmagyarázta a kérdezősködő Klárának, hogy ha hatvan tanítvány között mindegyiknek külön észrevételei vannak, semmi sem lesz a tanításból. Klára szót fogadott, nem kérdezetett többet, de töprengett magában, a dolog nem ment buksi fejébe. Az első diktandóba csak 58 hibát csinált, mert a rektorbácsi még a régi helyesírás szerint tanította, de ezek kisebb bajok voltak: év végén Klára elsőnek ment át a felsőbb osztályba.

A szomorú emlékeket az iskolatársai szereztek. Mivel Klára csak egyedül volt idegen az osztályban, szeretett volna mindenkiel megismerkedni, összebarátkozni. Különösen érdekelt egy szép tiszta leányka, amelyik mindig jól és helyesen felelt a tanító kérdéseire és a többiek mégis alig álltak szóba vele. Odament a leánykához és megkérdezte: Ki az apukád? A kisleány elpirült, sirva fakadt és az egész osztály kacagni kezdett: Nincs neki! Nem ismeri! Az anyja szolgáló! Klára érezte, hogy valamit nem jól csinált és szintén elkezdett pityeregni! Milyen szomorú lehet, ha valakinek nincs apukája és nem is ismerte! Neki kedves, jó apukája van és mégis egyszer-egyszer szo-

moru. Ezután a jelenet után ez a leányka lett legjobb barátnöje. Mert kedves, jó, okos leányka volt.

Máskor egy kis fiúnak, aki szintén jó tanuló volt, sohasem vétett senkinek, mivel a vallása tiltotta a disznóhús evését, erőszakkal szalonnát tömtek a szájába. Klára most is látja a kis fiú fájdalomtól, irtózatától eltorzult arcát.

Egyszer aztán az a rettenetes eset történt, hogy az egész osztály ellenségesen szemben állott Klarával. Feljelentették a tanító urnak. Ő ugyanis azt a borzasztó dolgot követte volt el, hogy egy piszkos szövegű dalnak a melódiáját eldudolta az egész osztály fiúle hallatára.

Az utcán hallotta, vagy elmenve egy vendéglő nyitott ablaka előtt, a kihallatszó muzsikászó a fülébe lopta magát? Nem tudta, tetszett a dallama és edanolta. Ott állott pirolva, szégyenkezve, sirva, a tanító előtt. Az egész osztály körülötte gunyosan röhögött. A tanító szigorúan és szomorúan végig nézett rajta: — Ismered a dalnak a szövegét? Ekkor Klára nyíltan, bátran szembenézett vele: — Nem! A tanító az osztályhoz fordult: — És ti? Ujra röhögés, vihogás. Hát persze, hogy ismerte mind. Akkor a tanítóbácsi odalépett a siró Klarához, megsimogatta és csengő, jóságos hangján csak ennyit mondott: — A tisztának minden tiszta.

Szegény kis Klárának azután sokszor az életben, a nagy iskolában, ha félreérik vagy megbántják, a fülében cseng iskolatársainak a röhögése, de maga előtt látja a tanító ur jóságos arcát is és lesi ajkáról a felmentő szavakat.

Most nem arra kérlek, gyermekek, hogy egészen olyanok legyetek, mint Klára, mert az sem jó; de olyanok se legyetek, mint Klárának a társai a kis és nagy iskolában. *Jobbak legyetek! — Megértőbbek!* Hátha most is egy kis Klára betéved hozzátok? Ne vigyen szomorú emléket magával. Mert a szomorú emléket nem kell dédelgetni, ápolgatni, az ugyanis kísért késő öregségünkig.

(Torda.)

A félkegyelmű

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Volt egyszer egy félkegyelmű ember. Ez az ember kiment az erdőbe fát vágni. Alig látott munkának, nagyot ásított.

— Jaj, Istenem, — mondotta a félkegyelmű ember — ha még kettőt ásítok, vége az életemnek!

Ugy ám, azt hitte, merthogy valahol azt hallotta, hogy aki háromszor ásít, meghal. Tovább vágta a fát nagy bánan, s hát — másodszor is ásított.

— No, még egy ásítás van hátra, — kesergett a félkegyelmű ember — s vége!

Hiába vigyázott, hogy harmadszor is ne ásítson, egyszerre csak nagyot ásított.

— Haj, Istenem — óbégatott a félkegyelmű ember — most már meg kell halnom!

Azzal szépen lefeküdt a földre, szemét száját becsukta s úgy feküdt, mint egy igazi halott. Közben alkonyodott s a félkegyelmű embert hiába várta a felesége vacsorára, nem jött az haza. Na, hiszen volt sirás, rivás, jajgatás. Fellármázta az egész szomszédságot, hívta, hogy menjenek ki az erdőbe, keressék meg az ő jámbor urát.

Hát mentek a szomszédok, hogyne mentek volna. Mindenik vitt egy-egy lámpást. Addig keresték, hogy szerencsésen megtalálták. Ott feküdt a fa tövében. Szeme, szája be volt csukva, s meg nem mozdult, mert hát ő meghalt vagy mi!?

Az emberek hamarosan leveles ágakat vágtak, abból ágyat szerkesztettek, a félkegyelműt ráfektették s elindultak hazafelé. Mentek, mentek, de alig értek ki az erdőből, két felé vált az út s elkezdettek tanakodni, hogy most melyik úton menjenek. Vajjon melyik a rövidebb? Addig s addig tanakodtak, hogy egyszerre csak félnyitotta a szemét a »halott« s rámutatott az egyik utra. Azt mondta:

— Amikor még éltem, mindig ezen az úton jártam!

Bizony ha azon, a szomszédok ledobták a földre s mondták a »halottnak«: Indulj, komám, előre!

Ugy bizony, a halott szépen hazagyalogolt. Így volt, vége volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

Adomák!

Miért jött későn?

Sanyi későn ment az iskolába. Kérdi tőle a tanító:

Mért jöttél későn?

Felelt Sanyi:

— Tanító ur kérem, olyan sikk az út, hogy az ember egyet lép előre és kettőt hátra.

— Hát akkor, hogy értél ide?

— Megfordultam haza felé, úgy értem ide, — felelt Sanyi.

(Kolozsvár.)

AUSCH TESTVÉREK.

Ki volt Pipin?

A történelemtanár felszólítja Sólyom Pistát, hogy ki volt az a Pipin? Sugás hallaiszik.

— Róth, te sugtál, — mondja a tanár.

Róth ijedten hebeg: Nem, tanár ur, én nem is tudom a leckét!

(Nagybánya.)

BERGER KÁLMÁN GÉZA.

A pályadij.

Egy festőnek a modellje egy paraszt ember volt. Ezzel a képpel a festő pályadijat nyert. Néhány nap múlva beállít hozzá a paraszt.

— Mi tetszik? — kérdi a festő.

— Hallottam, hogy a kép pályadijat nyert, hát eljöttem a pénzért, mondja a paraszt.

(Szilágysomlyó.)

Németből: LÁNG ENDRE.

A telhetetlen vendég.

Egy párisi vendéglőben olcsó ebédet szolgáltak föl. A vendég a levesben egy nadrággombot fedezett föl. Megbotránkozva vonja a pincér felelősségre:

— Hát talán csak nem tetszik kívánni, hogy még nadrágot is adjunk 25 sous-ért hozzá?

— felel a pincér méltatlankodva

(Szalmár.) Franciából: FÖLDES LÁSZLÓ ÉS IMRE.

A száraz kolbász.

Hentes: Ezt a kolbászt melegen ajánlom.

Vevő: De én hidegen akarom ám!

(Szilágysomlyó.)

Németből: LÁNG ENDRE.

Elek nagyapó üzeni.

Páska Judit, Hidalmás. Vagy két hélig nem kapad a Cimbora-t s megijedtél, hogy haragszom rád, többet nem is fogom küldeni. Nem haragszom én reád s ha haragudnám is, attól ugyan pontosan kapnád a Cimbora-t, mert a Cimbora küldése a kiadóbácsira tartozik s ha nem kapod pontosan, őt sem lehet hibáztatni e miatt, mostanában minden héten pontosan utnak indílják az ujságot. Csudálkozással olvastam leveledből, hogy a nagyjégverés után az akác-fák és a gyümölcs-fák is újra kivi-rágoztak, a te kertedben pedig az eper meg a pünkösdi róza virágzik újból. Azon már nem csudálkoztam, hogy csaknem nyolc óráig utaztatok Nagyváradig, ha az autólok annyira megmakacsolta magát, hogy nektek kellett huzni és tolni, így jutottatok ki a Királyhágó tetejére. Ha ezt az utazásokat részletesen leírnád, ezzel is pályázhatnál. —

Tóth Margit, Kolozsvár. A képeslapod valóban szép, lap, de azt hiszem, szándékosan tévedsz, mikor azt írod, hogy nagyapót ábrázolja annak az öreg embernek a képe, aki stoppol. Hát ez már csak öreg német uraknak való munka, én bizony nem értek ehhez és ha értenék is, aligha érnék rá; nem engedi a Cimbora szerkesztése meg az a sok-sok levél, amire szüntelen válaszolnom kell. — Sárossy Béla, Madéfalva. Megkaptam a rajzokat s várom a beszámolót utazásaidról. — Eröss Alfréd, Temesvár. Neked ez a hideg esős nyár is örök emlékeztető szép nyár volt, amiből azt látom, hogy szépen és hasznosan telt el ez a nyarad és most ujult erővel fogsz munkába. Ennek eredménye a küldött rajz is, amelyhez hasonlóan sikerült rajzokat várok még tőled. — Páska Judit, Hidalmás. Nem csodálom, ha várod a karácsonyt, mert az remélhetően, szép lesz s nem ilyen csunya, mint az idei ősz, Szívből kívánom neked, hogy az idén is annyi sok mindent hozzon neked az angyal, mint tavaly hozott. Annak igen örvendek, hogy olyan drága és aranyos tanítónéni tanít tégedet, mert akkor bizonyosan jókedvvel is tanulsz. Azt helyesen teszed, hogy levelezni kívánsz a Cimbora unokákkal s íme, fel is szólítom őket, hogy kezdjék meg veled a levelezést, mert ezzel is gyakoroljátok magatokat a fogalmazásban. — Patkós Bertalan, Szaplonca. Csak nem régen kezdted olvasni a Cimbora-t, mert Magyarországon tanultál. Annak igazán örvendek, hogy sok tanulságos olvasmányt találsz a Cimbora-ban. Jókait a Cimbora-unokák ismerik, de azért szívesen elolvasom jókairól szóló pályaművedet, amellyel Magyarországon díjat nyertél. A számrejtvényed jó lehet, de nincs időm arra, hogy megállapítsam, miután sem az egész számrejtvénynek a megfejtését, sem az egyes sorok értelmét nem közölled velem. Ezt pótolod következő leveledben. Öcsike, amint láthatod, újra termeli a nadselű

gondolatokat. — Gergényi Ferike, Kolozsvár. Most próbáltál először rejtvényt szerkeszteni s ez a próba már is sikerült. Elég helyesen irsz, de igen helyesen teszed, ha mennél gyakrabban irsz nagyapónak és beszámolsz a nyári vakációról is. — Cseke Ádám, Kolozsvár. Intézkedtem, hogy ezután a te nevedre küldjék az ujságot. — Kendi Böske, Székelykeresztur. Valóban, rövidesen számolsz be a nyári vakációról, de így is jó munkát végeztél, mert kifogástalan a helyesírásod Számrejtvényed sorra kerül, a kisorsolt könyvet pedig pótolja a kiadóbácsi mert az bizonyos, hogy annak idején elküldte. — Fuchs Baba és Tibor. Beléptek nagyapó unokái sorába és én örömmel is fogadlak titeket, de következő leveledekben azt is írjátok meg, hol laktok s általában ne feledkeztek meg arról, hogy a levélírásnak igen fontos szabálya az, hogy hol és mikor kelt a levél. Ugyanakkor írjátok újra a rejtvényt a megfejtéssel együtt, mert csak így állapíthatom meg hamarosan, hogy közölhető-e vagy nem. — Tóth Margit, Kolozsvár. Ha csak egyszerűen a megfejtést küldted be idáig, erre az a válasz, hogy a neved ott ragyog a megfejtők névsorában. Ha azonban valóságos levelet is küldtél és eljutott hozzám, arra bizonyosan válaszoltam is, mint ahogy láthatod, most is válaszolok és szeretettel sorozlak be unokáim seregébe. — Kristóf Böske, Székelykeresztur. Nem haragudtam én meg azért, hogy oly rég nem írtál s ha tudnék haragudni, most kibékülnék akkor is, mert a levél mellett figyelemre méltó kis dolgozatot küldtél, amiből azt látom, hogy hasznosan töltöd az idődet. — Kolozsvári Bandi-Bánffyhunyd. Jól esett olvasnod üzenetemet és rögtön leültél írni. Nekem is jól esett, hogy ily hamar levelet írtál s remélem, ezután is szorgalmasan fogsz írni. A nyár, bizony, hamar elmúlt, mert voltaképen nem is volt nyár s úgy látszik, az ősz sem akar kárpótolni. Annak igen örvendek, hogy szeretsz olvasni, mert, amint már gyakran írtam neked: a jó könyv a legjobb barát. A Cimbora és a Félix-füredő megfejtésű rejtvények ismerősek, újat eszelj ki. — Herman Ferenc, Tasnád. Ugyan bizony nem sajnáltad megcsonkítani az ujságot? Hiszen, nem szükséges beküldeni a megjelent rejtvényeket, elég, ha a megfejtését küldöd, így is megtudom állapítani, hogy helyesen fejtetted-e meg, vagy nem. — Bocsfanczy Margit, Nagyszalonta. Ha már írtál a kiadóhivatalnak, bizonyára már jár is a szebeni zárdába az ujságod. — Salamon Zoltánka, Campie-Turzi. Ha nem csalódom, most találkozik először a neveddel s szeretném ha közölnéd velem Campie-Turzi magyar nevét is. — Takács Irma. Közd a kiadóhivattal a helységnevet, mert csak így igazíthatja ki a nevedet Imréről Irmára. Az előfizetők ugyanis nem név, hanem helység szerint vannak csoportosítva a kiadóhivatal könyvében. — Klein Sándor. Neked

is csak úgy pótolhatja a kiadóbácsi a 13 és a 28. számot, ha közlöd a helység nevéi. — **Érsek Kató, Hidalmás.** Még több és hosszabb meséket szeretnék olvasni, de ebből ne gondoljam, hogy nem szereted a Cimborát. Hiszen majd lesz több mese is, ha annyi olvasója lesz a Cimbo ának hogy nagyobb újságot adhatunk, bár így is nagyobb újságot adunk és így is nagyobb a Cimbora, mint akármelyik magyarországi gyermekújság s hozzá minden héten megjelenik, míg a magyarországi gyermekújságok havonként kétszer-háromszor jelennek meg. — A 33. és 34. számot pótolja a kiadóbácsi. — **Ernye Kató, Feketeerdő.** Bizony, rég nem írtál, de megmagyaráztad az okát s én magyarázatot elfogadom, abban a reményben, hogy ismét szorgalmasabban fogsz írni. Azt igen helyesen teszed, hogy jókai könyveit olvasod, mert az ő könyveiből csak szépet és jót tanulsz. — **Oláh Erzsike, Temesvár.** A kiadóbácsi pótolja a 32 és 33. számot. — **Deák Terike, Sepsiszentgyörgy.** Sokszor kezdél levélírádba, de mindig félbenhagytad, mert féltél, hogy nem nyered meg nagyapó tetszését. Kár volt félbenhagynod, mert, ime igen jól sike ült első leveled is, nagy gyönyörűséggel olvastam el, mert úgy látom, nemcsak jól tanulsz, de örömmel segítesz is otthon édesanyádnak s általában igen szépen és hasznosan töltöd a napokat. Igazán szeretném látni az udvarolokat, oly szépnek írod. A rajzpályázatban, remélem, részt veszel s hogy rajzaiddal már pénz is szerezlél, azért csak dicséretet érdemelsz. Az írásod lehetne szebb is, de csunyanak nem találok. Azt értem, hogy anyukád csunyanak találja mert azt szeretné, hogy minél szebb legyen az írásod s hogy szép legyen ez igazán tőled függ s én bizonyos vagyok abban, hogy hamarosan oly szép lesz az írásod, hogy még anyukád is annak találja. — **Sárossy Béla, Madéfalva.** A Zolya Gizi előfizetése fejében hozzám küldött 100 leut továbbítottam a kiadóhivatalnak, féged pedig megdicsérlek buzgólkodásodért. — **Schiller Jóska, Kovászna.** Ha fáj a szemed, várnod kellett volna a Bujdosó levante c. vers lemásolásával. Bizony, magam sem tudom, ki írhatta ezt a hosszú verset, csak annyit látok, hogy kevésbé ösmert a költő verse. A nyári beszámolódat várom. — **Licike, Hátszeg.** Összegyűjtöttem a falu minden írástudó emberét s nem tudtuk kiokoskodni a vezeték neved, közelvező levedben hát írd be szép, nagy betűkkel, hadd ismerjem meg a vezeték neved is. Aztán csak írd gyakran, igen gyakran, gyakororoldj magad a magyar helyesírásban. Azt igen helyesen teszed, ha leírod a nyaralásodat, mert már ez maga nagy nyelvi és fogalmazási gyakorlat. — **Stere Endre, Szilágysomlyó.** Az adoma sorra kerül. — **Fritsda Ferencz, Kolozsvár.** A levedben kevés és nem jelentős helyesírási hibát találtam. Ha ezután csak

akkor gyakorlod magad a magyar helyesírásban, amikor nekem írsz, elvárom, hogy sűrűn írsz nekem, s akkor nemhogy megrosszulna a helyesírásod, de javulni fog. — **Láng Endre, Szilágysomlyó.** Írtam a kiadóbácsinak, hogy a nyert könyvet küldje meg neked. Az adomák jönnek. — **Havas Márta.** Ha Szegeden voltál a nyáron, elvárom, hogy beszámolj ottani élménye dról és tapasztalataidról. Írásodból azt sejttem, hogy ez neked sikerült fog De azt is szeretném ám tudni, hol lakol — **Szilvási Károly, Szinérváralja.** Megelégszem én, ha csak levelezőlapon írsz is, mert költséges a levélírás. A fő, hogy írsz és szeretettel gondolsz reám. Az az „erősség”, anely tolladát vezeti, nyilvánvalóan a szeretet, mert a szeretet még a halálnál is erősebb. A nyerevény-sorsolásnál minden megfejtő neve annyiszor kerül Elek nagyapó kalapjába, ahány szám rejtvényeiből megfejt legalább egyet. — **Kálló Vilma, Szilágysomlyó.** Esténként apukával fejtegeted a rejtvényeket. Mily édes emlékeid lesznek majd ezek az esték! A pontrejtvényed jó, de ezzel a megfejtéssel jelent meg már pontrejtvény, tehát más megfejtésűt eszelj ki. — **Tátray Barna és Pálma, Nagyvárad.** Intézkedtem, hogy ezután kettőlök nevére járjon a Cimbora. — **Reiter Irénke, Kolozsvár.** Ha nagyon megörvendeztetél az üzenetem, ebben az örömben gyakran lehet részed, csak írd gyakran, Örömed és hasznod is lesz. **Labud Anti és Józsi, Gyulafehérvár.** Ha Désen nyaraltatok, arról érdekesen és tanulságosan beszámolhattok. Október végéig meghosszabbítottam a beküldés határidejét. Hogy milyen képeket küldjete a pályázatra? Amilyet tudtok. Mindenesetre természet után rajzoltatok (tollal, tusal, ceruzával), mert a másolás, ha még olyan jó is, másolás marad. Désen még nem jártam, de majd sor kerül Dése is. — **Bartók Kató, Nagyenyed.** Ugyanigy cselekesznek az én pesti unokáim is: szép időben nem igen írnek, csak akkor, ha az eső beszorítja őket. Na, mostanában te is jól ráérhettél a levélírára: éjjel-nappal csurgott az eső. Egyébként, ha ritkán írsz is, a te írásod helyességét és magyarságát már nem félttem. Méltó unokája vagy néhai Bartók Györgynek, az erdélyi reformátusok nagynevű püspökének. — **Gril Tibor.** Tudom, hol lakol, de nem írom a neved után, mert valamennyi unokámat meg akarom szoktatni a levélírás pontos szabályára: hol és mikor kell a levél. A rejtvényeid jól vannak megszerkesztve, de csak a létrarejtvény közölhető. — **Földes László és Imre.** Válaszoltam én nektek, csak nem jelent meg a válasz még akkor, amikor újabb leveleteket írtatok. Az adomákból válogatok. — **Táti György.** Hát te hol rajzoltad le az én kisbacconi házamat? Való igaz, hogy ez a ház az én házam s az is, hogy Kisbacconban néz az ég felé, de most szeretném tudni, hol van az a ház, amelyben te lakol, mert erről bizony megfeledezéltél.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosult!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtő nevét és a megfejtést követő hónap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

— Beküldte: Ébert Hajnalka. —

9, 3, 11, 6, 5, 9 Szegény ellentéte.
 19, 5, 13, 6 Hosszu vivó eszköz.
 3, 15, 32, 8 Kellemes gyümölcs.
 5, 28, 6, 13, 8, 1 Férfi név.
 22, 29, 28, 9, 25, 13 A legnagyobb állóvíz.
 23, 24 Név más harmadik személyben.
 21, 31, 32, 25, 22, 23 Nagyon szomorú hely
 1, 2, 23, 2, 17, 23 Őszi gyümölcs.
 4, 5, 13, 2, 7, 8, 9 Ha őszinte, megbeszélhetetlen.
 18, 24, 20 Gazdasági eszköz.
 17, 12, 10, 14. Gyermekeknek igen kedves.
 30, 16, 27, 12, 32, 20, 28 Férfi név.
 1-32 Petőfi gyönyörű versora.

Kocka-számrejtvény.

— Beküldte: Weinberger László.

3	51	51
36	63	84
48	18	96

A fenti számoknak mindenfelé 150-et kell adniok.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	á 15.— leu
Radványi K.: Horog István & Co	„ 15.— „
Sztrilich-Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	„ 10.— „
Butykó: Törvénytárgyarázat	„ 15.— „
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	„ 15.— „
Sztrilich-Mócsy: Tábori munkák	„ 20.— „
Radványi K.: Napsugarleventék	„ 15.— „
Kovács D.: Ballag már	„ 15.— „
Scherer: Cserkészek könyve	„ 15.— „

Kocka-számrejtvény.

— Beküldte: Berger Géza Kálmán. —

3	3	3	3	3	3
4	1	6	6	5	5
4	1	6	6	5	5
4	1	1	6	5	5
4	1	1	6	2	2
4	4	2	2	2	2

A számok felülről lefelé, jobbról balra 21-et adjanak.

Névrejtvény.

— Beküldte: LÉBOVITS IRÉN. —

Marcsa, Rezső, András,
 Ilka, Etel, Kató, Anna.

A kezdőbetűk egy nagy állam nevével adják.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert.

1. Küzdelmek.
2. A tél birodalmában.
3. Viszontlátások a tengeren
4. A talizman.
5. A jószág diadala.
6. Frigyes és D. ci.
7. Ehrlich Jakab.
8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

AZ IDEÁLIS
 HASHAJTÓ
 A
PURGEN
 („PURGÓ”)
 KAPHATÓ

MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN